

Arrest

nr. 106 136 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, afkomstig uit de stad Kandahar. U ging naar school tot de 6e klas. Nadien werkte u drie jaar lang in een kledingzaak en vervolgens volgde u een opleiding computervaardigheden en Engels. In 2008 begon u te werken voor Arakozia, een reclamebureau gevestigd in Kandahar dat geregeld reclame en advertenties maakte voor onder andere de internationale troepenmachten (ISAF) en buitenlandse organisaties. U werkte er als boekhouder en designer. U was tevens één van de gezichten op affiches of in advertenties voor Arkozia zelf. Op een dag kwam een Talib uw bureau binnen. Hij lokte u mee naar een wagen waar andere talibs u opwachtten. Zij dwongen u in te stappen en namen u mee naar een dorp buiten Kandahar stad. Zij hielden u een maand en vijf dagen vast. Tijdens uw detentie sloegen zij u en verplichtten zij u te bidden. U moest ook meehelpen met de boodschappen. Op een dag namen de talibs u mee om

de boodschappen te dragen. Uw begeleiders kwamen in het dorp andere talibs tegen en begonnen een gesprek. U zag uw kans om te vluchten en zette het op een lopen. Na een nacht lopen kwam u op een autoweg terecht waar u een lift kreeg naar Kandahar. U ging naar het huis van uw moeder, waar u zich verschuilde. Drie dagen later kwamen de taliban u er zoeken. U kon ontsnappen naar het huis van uw neef, waar u verbleef totdat u vijftien dagen later met een smokkelaar het land kon ontvluchten. U kwam in België aan op 27 september 2012 en vroeg diezelfde dag nog asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor, een attest van uw werkgever Arakozia, een aanbevelingsbrief van diezelfde werkgever, 7 foto's waarop u staat afgebeeld tijdens uw werkzaamheden op het bureau van Arakozia, 6 foto's van affiches die ophingen in de stad Kandahar en waar u op staat afgebeeld, uw business card en een badge van Arakozia.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, wegens problemen met de taliban. Zij wilden u vermoorden omwille van uw werkzaamheden bij het reclamebureau Arakozia. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen..

Vooreerst legt u geen eenduidige verklaringen af over de problemen die u en andere werknemers van Arakozia hadden met de taliban. Eerst zegt u dat naast u enkel uw manager S.(...) W.(...) problemen ondervond met de taliban (CGVS, p. 13). Hij zou af en toe dreigtelefoontjes krijgen van de taliban. Even later heeft u het echter over uzelf en nog drie andere collega's (CGVS, p. 13) die problemen hebben van de taliban. Dat u niet duidelijk bent over wie nu werd lastiggevallen door de taliban roept vragen bij uw beweerde vervolging door de taliban en die van uw collega's.

Verder is het opmerkelijk dat uw manager S.(...) W.(...) slecht af en toe telefonische dreigingen kreeg door de taliban (CGVS, p. 13) en dat u zonder meer voor een maand en vijf dagen werd opgepakt door de taliban (CGVS, p. 13). U verklaart dit door het feit dat alle financiële taken van het bedrijf uw taken waren alsook door het feit dat u het eerste gesprek met klanten had (CGVS, p. 13). Dit strookt echter niet met een eerder door u afgelegde verklaring volgens welke u enkel de boekhouding zou doen als assistent van uw financieel manager S.(...) W.(...) en volgens welke ook hij en niet u soms naar de ISAF basis ging om geld in ontvangst te nemen (CGVS, p. 8, 10). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen past u uw verklaringen nogmaals aan en zegt u dan weer dat uw manager u meenam naar de ISAF basis zodat u kon leren onderhandelen met ISAF en dit later alleen zou kunnen doen. (CGVS, p. 14). Verder kunt u ook bijzonder weinig vertellen over het werk dat uw bedrijf leverde voor ISAF dat het niet waarschijnlijk is dat u deelnam in (onderhandelende) gesprekken met hen. Gevraagd naar de persoon of de personen met wie u sprak in de ISAF basis geraakt u niet verder dan een zekere John te vermelden (CGVS, p. 14). U zegt hierbij dat hij het "hoofd van ISAF" was (CGVS, p. 14, maar als u gevraagd wordt wat u daarmee bedoelt dan kunt u niet meer uitleg geven en zegt u dat u enkel weet dat hij John heette (CGVS, p. 5). U weet ook niet precies welke opdrachten uw reclamebureau dan wel deed voor de ISAF. U heeft het vaagweg over het maken van reclamespots en reclameborden. Wat precies op de reclameborden stond weet u niet te zeggen (CGVS, p. 9).

Voorts geeft u aan dat de taliban u zou viseren omdat uw beeltenis op verschillende reclameaffiches voor Arakozia zelf stond afgebeeld. Ter ondersteuning van uw bewering legt u 6 foto's voor van één reclameaffiche met uw afbeelding opgehangen op verschillende plaatsten in Kandahar. Deze foto's hebben echter geen bewijswaarde. Integendeel, zij hebben een duidelijk gefabriceerd karakter. Dit blijkt onder meer uit het grote kleurverschil tussen de affiche enerzijds en de omgeving op de foto's anderzijds alsook uit de altijd terugkerende identieke plooitjes (in de hoeken) van de affiche. Deze plooitjes zijn normaal gezien bij elke affiche anders die plooitjes geen deel uitmaken van de affiche maar het gevolg zijn van (de manier van) ophanging van de affiche.

Ook over uw ontvoering door de taliban legt u geen geloofwaardige verklaringen af. Zo zou de taliban u hebben meegenomen van uw bureau op Arakozia en u vervolgens een maand en vijf dagen lang hebben vastgehouden. Gevraagd naar het doel van deze ontvoering heeft u geen idee. U suggereert dat ze u misschien wilden vermoorden (CGVS, p. 13). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban u eerst voor een maand en vijf dagen vasthouden alvorens zij u zouden vermoorden indien dit het doel was. Geconfronteerd met deze vreemde gang van zaken kunt u ook geen antwoorden bieden. U zegt opnieuw dat u niet weet wat hun bedoeling was (CGVS, p. 14 en 15). Gevraagd naar of de taliban iets specifiek eisten van u zegt u van niet (CGVS, p. 15). Zij zouden u enkel geslagen en uitgemaakt hebben (CGVS, p. 15). Het is echter bedenkelijk dat de taliban u een maand lang vast zouden houden zonder aan te geven wat zij precies van u wilden .

Tenslotte is de manier waarop u kon ontsnappen eveneens ongeloofwaardig. Zo zou u de kans hebben gegrepen weg te lopen terwijl de taliban waarmee u op stap was aan de praat gingen met andere talibanleden die zij tegenkwamen in het dorp waar ze boodschappen gingen doen (CGVS, p.

14). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban een persoon die zij om de een of andere reden al gedurende een maand en vijf dagen vasthouden op zo een gemakkelijke manier zouden laten ontsnappen. Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegt zijn niet van aard voorgaande conclusie te wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit maar niet de door u aangehaalde problemen. De aanbevelingsbrief en het bewijs van tewerkstelling bij Arakozia, alsook uw werknemersbadge en uw business card van Arakozia zeggen enkel iets over uw tewerkstelling bij Arakozia waaraan niet wordt getwijfeld. Zij zeggen niets over de reële aard van uw werkzaamheden bij Arakozia noch over de door u aangehaalde problemen met de taliban. De foto's die u voorlegde van uzelf tijdens uw werkzaamheden bij Arakozia kunnen eender waar getrokken zijn en bevestigen uw activiteiten of nog de aard van uw eventuele activiteiten voor dit reclamebureau niet. De foto's van de reclameaffiche met uw afbeelding werden al besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus kan een Afghaanse asielzoeker ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft u dient gesteld dat uw herkomst uit de stad Kandahar op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich in Kabul kan vestigen om u aan de onveilige situatie in Kandahar te onttrekken. U bent een alleenstaande, gezonde jongvolwassen man en geeft aan Pashtu te spreken, alsook een beetje Dari en Engels (CGVS, p. 4). U ging tot de 6e klas naar school en volgde een opleiding Engels en computervaardigheden (CGVS, p. 4). Bovendien blijkt u over een financieel netwerk te beschikken in Afghanistan. Uw familie beschikt een huis in Kandahar en u beweert ook een rijke neef te hebben die uw familie financieel ondersteunt (CGVS, p. 3). Hij bezit gronden en boomgaarden in Kandahar. Hij betaalde eveneens 19 000 dollar om uw reis van Kandahar naar België te betalen (CGVS, p. 11). Dit alles wijst erop dat u de mogelijkheden hebt om u ergens anders in Afghanistan te vestigen, met name in Kabul. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan worden gesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de annulatie van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, minstens 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker werkte voor een advies- en publiciteitsbureau dat samenwerkte met de Afghaanse politie en de ISAF vredesmacht als boekhouder en webdesigner in het kader waarvan verzoeker contacten onderhield met ambtenaren en buitenlanders. Daarnaast werd verzoeker gebruikt als gezicht op een publiciteitscampagne. Hij werd ontvoerd door de taliban, die zich drie dagen na zijn ontsnapping reeds aandienen in de woning van zijn moeder en haar bedreigden. Verzoeker geeft toe dat de taliban weliswaar desperaat georganiseerd is, maar toch manifest aanwezig is in alle steden en dorpen. Zij zijn weliswaar licht gewapend, maar een Kalasjnikov of een ander handwapen volstaat ruim om met verzoeker af te rekenen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werpt op dat er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden over de precieze rol van verzoeker bij Arakozia, maar deze hebben weinig belang aangezien niet wordt ontkend dat verzoeker daadwerkelijk voor Arakozia werkte. Verzoeker voegt een aantal foto's toe en op grond hiervan kan zijn tewerkstelling bij Arakozia niet worden betwist. Verzoeker heeft overigens niet verklaard dat de taliban niets van hem zou willen, maar wel dat hij werd gebruikt als werkslaaf en dat hij werd verhoord aangaande de contacten die Arakozia onderhoudt met buitenlanders, de politie en de ISAF vredesmacht. Ook de wijze van ontsnappen van verzoeker is niet ongeloofwaardig daar Afghanistan een zeer ruraal land is en de taliban het terrein kent, waardoor zij zich binnen drie dagen na de ontsnapping van verzoeker reeds aandienen bij zijn moeder. De taliban weet dat verzoeker nergens heen kan en geen enkel ander vluchtalternatief heeft dan naar het buitenland vertrekken. De guerillatechnieken van de taliban zijn van algemene bekendheid en zij zijn op het ganse Afghaanse grondgebied actief en in strijd verwickeld. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat iedereen de onveilige gebieden in Afghanistan maar moet verlaten en zijn intrek nemen in Kabul. Nergens in de literatuur wordt aangegeven dat er in Kabul überhaupt opvang zou worden georganiseerd voor vluchtelingen. Op deze wijze kan iedere asielaanvraag worden verworpen. Een eenvoudige blik op het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken wijst uit dat de toestand in gans Afghanistan, zo ook in Kabul, als

bijzonder gevaarlijk wordt omschreven. Verzoeker ziet overigens niet in hoe hij informatie zou kunnen verzamelen over de toestand in Kabul, terwijl hij afkomstig is uit Kandahar, een streek die inderdaad gevaarlijk is. In de bestreden beslissing wordt ook nergens onderzocht wat verzoeker zou moeten gaan doen in Kabul en nergens wordt individueel nagegaan wat zijn gegronde vrees is. Alles wordt lapidair afgedaan door te verwijzen naar het binnenlands vluchtalternatief en het feit dat de taliban tijdens de detentie nogal laks waren geweest. Ieder reisadvies van ieder weldenkende westerse overheid bestempelt Afghanistan als levensgevaarlijk en dit met inbegrip van Kabul. De reisadviezen van andere westerse overheden, zoals het US Department of State, het Verenigd Koninkrijk, Nieuw-Zeeland en Nederland, zijn nog stringenter. Kabul is bijgevolg niet de oase van rust die wordt voorgehouden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laat staan het toevluchtsoord voor allen die in de provincie blootstaan aan vervolging. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende na te gaan in welke mate verzoeker ter plaatse in Afghanistan een eigen leven zou kunnen opbouwen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. De motivering in de bestreden beslissing beperkt zich tot een aantal opmerkingen met betrekking tot het vluchtverhaal van verzoeker omdat de taliban amateuristisch tewerk zou zijn gegaan waardoor verzoeker is kunnen ontsnappen en omdat verzoeker een binnenlands vluchtalternatief zou hebben. Nergens in de literatuur wordt aangegeven op welke wijze een binnenlands vluchtalternatief in Kabul wordt georganiseerd en er kan niet verwacht worden dat iedereen zomaar naar de hoofdstad zal reizen om daar onder te duiken of een nieuw leven op te bouwen. Indien er sprake zou zijn van een binnenlands vluchtalternatief zou dit moeten worden georganiseerd door de internationale gemeenschap of de Afgaanse autoriteiten. De redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt er eigenlijk op neer dat hij toegeeft dat de streek waar verzoeker van afkomstig is levensgevaarlijk is, maar dat hij zich ten allen tijde elders vluchteling kan verklaren of onderduiken, zolang het maar niet in België is.

3.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een document van Arakozia Consulting Group, een document van Arakozia Afghan Advertising, een verklaring van de werkgever van verzoeker, foto's van reclameaffiches, foto's van verzoeker op de werkvloer, het reisadvies Afghanistan van Buitenlandse Zaken België, het reisadvies van US Department of State, het reisadvies van het Verenigd Koninkrijk, het reisadvies van Nieuw-Zeeland, het reisadvies van Buitenlandse Zaken Nederland en een brief aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013 houdende de formele kennisgeving van de nieuwe stukken.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst legt verzoeker geen coherente verklaringen af omtrent de problemen die hij en andere werknemers van Arakozia hadden met de taliban. Zo stelt verzoeker eerst expliciet dat naast hem enkel de manager van het bedrijf telefonische bedreigingen kreeg, maar niemand anders (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Even later stelt verzoeker echter dat er nog drie collega's ook telefonische bedreigingen ontvingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Daarnaast stelt verzoeker dat de reden dat hij ontvoerd werd door de taliban het feit is dat hij alle financiële zaken van het bedrijf tot taak had,

het eerste gesprek met klanten voerde en naar de basis ging om te spreken met buitenlandse troepen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Dit strookt echter geenszins met zijn eerdere verklaringen dat hij enkel de boekhouding deed en dat zijn overste boekhouder soms naar de ISAF basis ging op de luchthaven om geld op te halen, waarna verzoeker de gegevens diende in te boeken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 9 en 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker plots dat hij door zijn manager af en toe werd meegenomen naar de basis om te leren, zodat hij dit later zelfstandig kon doen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat hij zelf effectief naar de basis van ISAF ging. Zo kan hij gevraagd naar namen van de buitenlanders met wie hij sprak slechts een zekere 'John' vernoemen en stelt hij dat dit het hoofd van ISAF was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd naar wat hij bedoeld met 'hoofd van ISAF' dient verzoeker echter het antwoord verschuldigd te blijven en stelt hij niet meer te weten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien slaagt verzoeker er niet in uit te leggen wat er precies op de reclameborden die zij voor ISAF maakten afgebeeld stond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Tevens kan geen geloof worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat de taliban hem viseerde omdat hij werd afgebeeld op de reclameborden van het bedrijf (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). De Raad stelt immers vast dat de door verzoeker neergelegde foto's van deze reclameborden een duidelijk gemanipuleerd karakter vertonen. Zo is het niet aannemelijk dat de reclameaffiches op de foto's veel scherper zijn afgebeeld dan de achtergrond en de andere reclameaffiche aanwezig op de foto. Ook de hoogte waarop de affiche is opgehangen verschilt duidelijk op de close up foto's ten opzichte van de afstandsfoto. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de letters op en de deur van het gebouw onder de affiche zich niet op dezelfde plaats bevinden ten opzichte van de affiche op de close up foto's ten opzichte van de afstandsfoto. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de tegenstrijdigheden over de precieze rol van verzoeker bij Arakozia niet van belang zijn, gezien in de bestreden beslissing niet ontkend wordt dat verzoeker werkzaam was voor dit bedrijf, stelt de Raad vast dat dit wel degelijk van belang is. De tewerkstelling van verzoeker voor Arakozia wordt weliswaar niet in twijfel getrokken, maar de beweringen dat hij door zijn tewerkstelling persoonlijk contact had met ISAF en het feit dat hij op reclameaffiches zou zijn afgebeeld zijn niet geloofwaardig. Zijn contact met ISAF en afbeelding op de reclameborden liggen echter volgens zijn verklaringen aan de basis van zijn ontvoering door de taliban, die bijgevolg ook niet aannemelijk is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13).

Daarnaast legt verzoeker geen geloofwaardige verklaringen af omtrent zijn ontvoering door de taliban en de daaropvolgende ontsnapping. Zo weet hij niet wat het doel was van de ontvoering en stelt hij dat de taliban hem misschien wou vermoorden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Hij slaagt er echter niet in te verklaren waarom zij hem dan eerst een maand zouden vasthouden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Gevraagd of de taliban iets specifiek van hem eisten, stelt hij slechts dat zij niets speciaals van hem vroegen en hem bleven slaan en uitmaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15).

Tijdens het gehoor werd desbetreffend het volgende opgetekend: *"Ze kwamen u slaan en verplichten te bidden is dat alles wat ze deden? Ja slaan en mij vragen om te bidden en boodschappen in het dorp en ook de afwas doen. Buiten de afwas doen, boodschappen doen en bidden, vroegen ze je nog andere dingen? Nee niks anders dat is alles. Waarom zouden ze uitgerekend u ontvoeren om de afwas te doen en boodschappen te doen? Ik weet het niet. Ik was mijn eigen leven zat en ik dacht steeds aan mijn zus en moeder en het feit dat ik de stap zette om te vluchten was heel zwaar"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14) (...) *"Eiste de taliban iets specifiek van u? Neen niks speciaals eisten ze van mij. Ze bleven me slaan en uitmaken."* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Dat hij door de taliban werd verhoord aangaande contacten die Arakozia onderhoudt met buitenlanders, de politie en de ISAF vredesmacht blijkt niet uit voormeld gehoorverslag is aldus slechts een *post factum* bewering. Verzoeker slaagt er evenmin in een aannemelijke verklaring te bieden voor het gegeven dat de taliban uitgerekend hem hebben ontvoerd om de afwas en boodschappen te doen. Waar verzoeker stelt dat zijn ontsnapping wel degelijk geloofwaardig is, aangezien hij verklaarde dat de taliban zich drie dagen later reeds aanboden aan het huis van zijn moeder, ziet de Raad niet in hoe het ene het andere kan verklaren. Ook het argument dat de taliban weliswaar desperaat georganiseerd is, maar toch manifest aanwezig is in alle steden en dorpen en licht gewapend zijn, maar een Kalasjnikov of een ander handwapen volstaat ruim om met verzoeker af te rekenen kan de voorgaande vaststellingen niet verschonen of weerleggen. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot de algemene beweringen dat de taliban weet dat verzoeker nergens heen kan en geen enkel ander vluchtalternatief heeft dan naar het buitenland vertrekken en dat de guerillatechnieken van de taliban van algemene bekendheid zijn en zij op het ganse Afghaanse grondgebied actief en in strijd verwickeld zijn.

3.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het

relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Met betrekking tot de neergelegde documenten van Arakozia Consulting Group en Arakozia Afghan Advertising stelt de Raad vast dat dit uitprints zijn van de websites van deze bedrijven. Samen met de verklaring van verzoekers werkgever en de foto's van verzoeker op de werkvloer tonen deze documenten aan dat dit bedrijf bestaat en dat verzoeker hiervoor gewerkt heeft, hetgeen echter niet in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot de foto's van reclameaffiches waarop verzoeker staat afgebeeld, werd hierboven reeds vastgesteld dat deze een duidelijk gemanipuleerd karakter vertonen. Bijgevolg kan aan deze foto's geenszins bewijswaarde verleend worden.

3.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt naast Pashtou ook een beetje Dari en Engels, ging tot het zesde jaar naar school en volgde opleidingen Engels en computervaardigheden (stuk 4, hoorverslag CGVS, p. 2, 3 en 4). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor berrbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in

politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (*Armed Opposition Group*) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (*Afghan National Security Forces*). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (*National Directorate of Security*). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (*Improvised Explosive Device*) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan verweernota, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad met betrekking tot de talrijke als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadviezen van België, het US Department of State, het Verenigd Koninkrijk, Nieuw-Zeeland en Nederland op dat deze van algemene strekking zijn en slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848 en RvS, 26 oktober 2007, nr. 176.206), doch geen leidraad vormen voor

asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Ze zijn derhalve niet van aard om de informatie die aan het administratief dossier en de verweernota werd toegevoegd te ontkrachten.

Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid gegeven te reageren op de nieuwe informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). Verzoeker formuleerde hieromtrent echter geen opmerkingen. De door verzoeker aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie is niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF